Pustí ve sprše horkou vodu a podívá se do zrcadla. Sepne si vlasy a uvidí nateklou levou tvář, na čele má modročernou podlitinu, make-up se jí roztekl a potřísnil jí obličej černými stružkami řasenky, z roztrhaných šatů jí vykukuje růžová podprsenka. Nechápe, jak to, že stařenka nic neřekla, že se vůbec nepozastavila nad tou spouští, co má místo obličeje. Možná právě to je důvod, proč se v jejím pohledu na zlomek vteřiny objevilo něco odcizeného. Vyděšeného. A kdo je sakra ta Dana, která určitě přijde?

Je jí jasné, že teď není čas řešit zvláštní chování té staré paní, má pár hodin k dobru, musí je využít a prospat se v tomhle bezpečném úkrytu. Není radno se teď potulovat venku. Kdo ví, jestli ji nehledá. On nebo jeho lidi. Musí čas věnovat spánku, aby nabrala síly. Sotva se udrží na nohou. Vzpomíná, jak v noci utíkala, až nemohla popadnout dech, jak se bála, že on se najednou objeví, a hledala otevřený vchod, kam by se schovala, jak byly jedny dveře zamčené a další taky, až naštěstí našla tenhle otevřený dům. A pak ji ta podivná stařena, která se v pět nebo šest ráno prochází po chodbách, jako by bylo poledne, vynáší smetí a sbírá noviny a lidský odpad, vzala k sobě. Většina lidí by v lepším případě odvrátila zrak a šla dál, v horším případě by ji vyhnali koštětem nebo zavolali policii. Ale tahle stařenka se na ni podívala, přehlédla všechny ty modré varovné signály, které jí svítily na tváři, zavedla ji do růžového pokojíku a oslovovala ji Danale. Jako by se znaly.

Nina má spoustu otázek, ale ty počkají. Teď chce jen horkou sprchu. A na pár hodin si lehnout. Začne ze sebe strhávat šaty a okamžitě ji udeří do nosu odporná směsice pachů, která na ní ulpěla – kombinace cigaretového kouře ve vlasech, příliš silné vody po holení smíchané s jejich páchnoucím potem, když se na ni tiskli, spolu s přeslazeným parfémem, který našla v tom bytě a nastříkala se jím, ale pach jejího strachu překrýt nedokázal. Při vzpomínce na ten příšerný večer se jí zvedl žaludek.

Jsem kráva, pomyslela si, a jako v záchvatu šílenství ze sebe servala zbytky šatů a pustila horkou vodu. Zrcadlo se okamžitě milosrdně zamlžilo, takže se na sebe nemusela dívat. Na své zbité, rozmazané, ubohé já.

Voda jí smývala z těla tuhle noc i noci předcházející, ty dva týdny, které ji semlely, zmítaly s ní, vytrhly ji z domova, od mámy, od všeho, co znala, a nakonec ji vyplivly na prahu u jedné stařenky, možná milé a možná ne, v dusném telavivském bytě, po kterém byly rozeseté lístky se vzkazy. Spousta lístků. Velké, malé, nalepené, připíchnuté, pohozené.

Přečte si je zítra. Až se trochu vyspí. Zajímalo by ji, co je na nich napsáno.

Konejšivá voda ji objímá jako hebká a ochranná deka. Tvář ji při dotyku vody pálí, ale zbytek těla je vděčný. Zabalí se do měkkého ručníku, přejde do druhého pokoje, přistoupí ke skříni a tam, srovnaná v komíncích, jsou růžová zimní a letní pyžama se srdíčky a medvídky, s proužky a kytičkami, v různých velikostech, všechna s cenovkou a všechna jsou jí příliš malá. Jako v nějakém bláznivém krámku s dívčími pyžamky.

Nasouká se do jednoho, které je tak pro dvanáctiletou holku, látka se naštěstí natáhne a měkce ji obepne, nic jiného tu stejně není. Sedne si na kraj měkké postele, když vtom uslyší zaklepání na dveře a stará paní se z druhé strany váhavě zeptá: „Dano, jsi v pořádku?“

Nina mlčí. Je unavená a zmatená. Hlavně aby ji ta stařena teď odsud nevyhodila, jen to ne, chce si prostě položit hlavu na polštář a vklouznout pod deku, dopřát krátký odpočinek bolavému tělu, pochopit, co dál a kam. Má slzy na krajíčku. Zase.